

Se destramă Marea Britanie?

În urmă cu peste un secol, W.B. Yeats scria poemul „A doua venire”, în care apărea celebrul vers: Părțile se desfac; centrul nu le mai poate ține;/Anarhia se răspândește în lume.

Se întâmplă acum

Partidul Laburist aflat la guvernare în Regatul Unit a înregistrat pierderi semnificative în alegerile locale din mai 2026, evoluție care a intensificat presiunile politice asupra prim-ministrului Sir Keir Starmer și a alimentat speculațiile privind o eventuală contestare a leadershipului său. În eventualitatea materializării unui asemenea scenariu, Regatul Unit ar putea ajunge să fie condus de al șaptelea prim-ministru în decursul unui singur deceniu. Rezultatele scrutinului au evidențiat, totodată, continuarea procesului de erodare a sprijinului electoral pentru partidele tradiționale – Laburist și Conservator – concomitent cu consolidarea unor formațiuni emergente situate la extremitățile spectrului ideologic, atât în zona dreptei

radicale, cât și a stângii radicale, care au înregistrat creșteri electorale notabile.

Liderul Partidului Verzilor din Marea Britanie, Zack Polanski, a declarat că asistăm la „sfârșitul vechiului sistem

Cuprins:

- Se destramă Marea Britanie?
- Apă, apă peste tot? Criza globală a apei se agravează
- Cazul straniu al lui Iuda Iscarioteanul
- Disclosure Day. Extratereștrii sunt reali și au contact cu oamenii?

bipartid". Este posibil să aibă dreptate. Însă, dacă acest sistem se destramă, ce îi va lua locul? Se va orienta scena politică spre extrema stângă sau spre extrema dreaptă, ori va reuși centrul să își mențină influența? Ne îndreptăm spre o perioadă de instabilitate și haos politic, greu de guvernat, sau există riscul ca democrația să fie înlocuită de o nouă formă de autoritarism?

De cealaltă parte a Canalului Mânecii, Franța devine aproape imposibil de guvernat: Parlamentul este blocat de confruntarea dintre trei tabere rivale — centrul, stânga radicală și dreapta radicală — care resping constant inițiativele adversarilor, împiedicând astfel formarea unui guvern stabil.

Statele Unite se confruntă, la rândul lor, cu un nivel ridicat de polarizare politică, marcat de accentuarea antagonismului dintre principalele tabere politice. În acest context, susținătorii fiecărei părți tind să îi perceapă pe adversarii politici — fie republicanii asociați mișcării MAGA, fie democrații identificați cu orientări progresiste — nu doar ca promotori ai unor politici greșite, ci ca pe o amenințare la adresa interesului național și a ordinii politice existente.

În acest context ne întrebăm: Care este rolul guvernării? Va supraviețui democrația occidentală? Dacă nu, ce va urma?

Ce spune Biblia despre guvernare/ conducerea unei țări?

Potrivit Bibliei, menirea unui sistem de guvernământ este de a promova binele și de a limita răul, sub autoritatea suverană a lui Dumnezeu.

Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și

stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, temete, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fii supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea. (Romani 13:1-8)

Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit Legea. De fapt: „Să nu preacurvești”, „Să nu ucizi”, „Să nu furi”, „Să nu faci o mărturisire mincinoasă”, „Să nu poțestești” și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dragostea nu face rău aproapelui; dragostea deci este împlinirea Legii.

(Epistola către Romani 13:8-10)

Romani este o epistolă scrisă de apostolul Pavel creștinilor din Roma, în care acesta descrie mai degrabă cum

ar trebui să fie autoritatea de stat decât cum funcționa ea în realitate. Scrisoarea a fost redactată în jurul anului 56 d.Hr., la scurt timp după ce Nero a devenit împărat, în anul 54 d.Hr.

Nero a rămas în istorie drept cel mai rău împărat roman care a declanșat prima persecuție de amploare a creștinilor sub egida autorității statului roman, în urma marelui incendiu care a devastat Roma în anul 64 d.Hr. Cu toate acestea, la începutul domniei Nero a fost relativ moderat, influențat de filosoful Seneca, unul dintre principalii consilieri ai săi, care a contribuit la promovarea unei guvernări echilibrate.

După retragerea lui Seneca de la curte, s-a produs o schimbare majoră în anul 62 d.Hr. când Nero devine un conducător autoritar, marcat de excese, acte de violență și măsuri represive, mai ales împotriva comunităților creștine. Din acest motiv, împăratul a fost asociat de unii cu Fiara din Apocalipsa 13.

Textul din Romani 13 arată că autoritățile și instituțiile statului se află sub autoritatea lui Dumnezeu și răspund înaintea Lui pentru modul în care își exercită puterea. Misiunea lor este să folosească această autoritate pentru a promova binele și bunăstarea cetățenilor, precum și pentru a limita răul și practicile dăunătoare societății.

Ele au, potrivit textului biblic, mandatul de a-i pedepsi pe cei care încalcă legea și de a-i răsplăti pe cei care fac binele. Impozitele se percep în interesul comun al societății, iar cetățenii sunt îndemnați să le plătească. Cele Zece Porunci sunt un reper moral pentru viața socială, exprimând dezacordul lui Dumnezeu față de crimă, furt, adulter, necinste și invidie.

Toate aceste principii sunt rezumate în porunca: **Să iubești pe aproapele tău**

ca pe tine însuși. Prin urmare, creștinii sunt chemați să fie cetățeni responsabili, să respecte legea și să se roage pentru conducătorii țării.

Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. (1 Timotei 2:1-4)

Pavel ne încurajează să ne rugăm pentru guvern, pentru ca **să putem duce o viață evlavioasă și liniștită.** Cu alte cuvinte, să ne rugăm ca cei din conducere să creeze o societate ordonată și dreaptă și să nu interfereze cu libertatea noastră de a întemeia comunități care învață și predică Cuvântul lui Dumnezeu, fiind liberi să împărtășim deschis mesajul Evangheliei lui Isus Hristos ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și omenire.

În ultimii săi ani, Nero a făcut exact contrariul. Multe guverne din lume, astăzi, răsplătesc răul și pedepsesc binele, suprimând libertatea de exprimare și libertatea credinței. Pe măsură ce Dumnezeu este alungat din societatea noastră, ne întrebăm dacă nu cumva Marea Britanie post-creștină se îndreaptă în aceeași direcție.

De la marxism la creștinism

De când am devenit creștin, la începutul vârstei de douăzeci de ani, am reflectat constant la modul în care credința noastră se raportează la politică. Mi-am început această căutare dintr-o perspectivă de stânga, după absolvirea universității, când lucram ca profesor de

limba engleză și simpatizam cu ideile marxiste.

În 1970, am trecut prin experiența convertirii și am devenit creștin evanghelic. Împreună cu regretata mea soție, Nikki, ne-am implicat în evanghelizarea cercurilor radicale de stânga, distribuind pliante la marșurile și demonstrațiile lor din Londra și participând la reuniunile acestora pentru a discuta despre credință și politică. De asemenea, ne-am implicat activ în sprijinirea creștinilor și evreilor persecutați în țările comuniste.

Unul dintre fluturașii pe care i-am distribuit conținea următorul mesaj:

Până la victoria veșnică

Trebuie să smulgem din rădăcină orice nedreptate, ură, lăcomie și amărăciune... din noi înșine.

Revoluția trebuie să înceapă de unde apar toate problemele: în inimile oamenilor. Marx zice că, dacă schimbăm societatea, și oamenii se vor schimba.

Isus spune: «Trebuie să vă nașteți din nou» – nu fizic, ci spiritual –, deoarece: «Dacă este cineva în Hristos Isus, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi.» (2 Corinteni 5:17) Gândiți-vă bine. Hotărâți singuri cine are dreptate.

Am purtat discuții constructive cu participanții și cred că i-am ajutat să ia în considerare alternativa creștină. Totodată, analizând ideile stângii radicale, în special pe cele bazate pe marxism-leninism, am constatat că în spatele acestei ideologii se află un puternic spirit anticreștin.

Idealurile de justiție socială și egalitate sintetizate în celebrul principiu „De la fiecare după capacități, fiecăruia

după nevoi” se lovesc de realitatea păcatului omenesc, precum și de respingerea lui Dumnezeu și a poruncilor Sale.

Versiunea marxistă a socialismului nu oferă o soluție la problemele fundamentale cu care ne confruntăm atât la nivel individual, cât și colectiv, deoarece neagă existența lui Dumnezeu și promovează ideea că omul se poate desăvârși prin propriile sale eforturi.

Un bun exemplu al acestei idei se regăsește în versurile *Internaționalei*, imnul de luptă al mișcării socialiste: „Niciun Mântuitor din înalt nu ne va izbăvi/ nu ne punem credința nici în prinți, nici în privilegiați/ propria noastră mână va sfărâma lanțurile urii, lăcomiei și fricii.”

În realitate omul are nevoie de Mântuitorul „de sus”, Isus Christos, pentru a fi eliberat de lanțurile urii, lăcomiei și fricii. Departe de a crea paradisul socialist pe pământ despre care scria Vladimir Lenin în lucrarea „*Socialism și religie*”, Uniunea Sovietică a construit o societate dominată de ură, lăcomie și teamă, controlată de poliția secretă, cu lagăre de detenție și responsabilă de uciderea a milioane de oameni. Acest spirit anticreștin a dus la persecutarea creștinilor practicanți în țările comuniste din Europa de Est și în China.

Infiltrare și control

În societățile occidentale suntem martorii ascensiunii „marxismului cultural”, o mișcare care urmărește infiltrarea și transformarea societății din interior, și nu o împuternicire a clasei muncitoare. În cartea *That Hideous Strength – How the West Was Lost*, autorul Melvyn Tinker analizează modul în care corectitudinea politică, marxismul cultural și agenda „woke” s-au infiltrat în

instituțiile societății occidentale. Acest curent a promovat idei și stiluri de viață care contravin învățăturilor biblice și au frânat în forță opoziția creștinilor.

Au pus în practică "strategia Gramsci" de preluare a puterii în instituțiile noastre. Gramsci a fost un marxist italian care a înțeles că teoria lui Marx despre revoluția muncitorească care răstoarnă capitalismul nu poate fi pusă în practică în societățile occidentale.

Prin urmare, el a propus ca progresiștii să preia tacit controlul instituțiilor, sistemului educațional, mass-mediei, funcției publice, avocatului și profesiei juridice, guvernului, justiției și poliției.

Odată ce au preluat puterea, aceștia au aplicat o politică de „toleranță zero” față de ideile contrare, care sunt de regulă etichetate drept „extremă dreaptă” sau fasciste. Prin aceasta, oamenii sunt intimidați și obligați să se conformeze, ajungând să se teamă să își exprime principiile atunci când copiilor le este prezentată propaganda homosexuală, când bărbaților biologici care și-au schimbat sexul li se permite accesul în spațiile destinate femeilor și când persoanele albe sunt învinovățite pentru istoria și cultura lor, considerate parte a ceea ce este catalogat drept „rasism instituțional”.

Războiul împotriva lui Dumnezeu

Schimbările sociale s-au accelerat odată cu apariția societății permissive din anii 1960. Mișcarea de contestare a ordinii tradiționale a reunit influențe diverse, precum marxismul, neopăgânismul și libertarianismul care promova ideea „iubirii libere”. În același timp, cultura pop, asociată adesea cu sloganul „sex, droguri și rock’n’roll”, a adus în prim-plan și curente sau atitudini cu un pronunțat

caracter anticreștin.

Trupa Rolling Stones a promovat imoralitatea sexuală și a lansat albumul *Their Satanic Majesties Request* („La cererea Majestaților Lor Satanice”). La rândul lor, Beatles au promovat consumul de droguri și misticismul oriental. Musicalul *Hair* a popularizat ideea venirii „Erei Vărsătorului” (*Age of Aquarius*), asociind schimbarea erelor astrologice cu apariția unei noi epoci caracterizate de „armonie și înțelegere, compasiune și încredere din belșug, visuri aurite și viziuni, a promovat cristalele mistice și adevărata eliberare a minții”.

Cântecul lui Bob Dylan, „The Times They Are a-Changin’”, îndemna la o revoluție a tineretului care urma să deschidă un „drum nou”, măturând valorile părinților lor: „...Veniți, mame și tați de pretutindeni, / nu judecați ceea ce nu puteți înțelege/ Fiii și fiicele voastre au ieșit de sub ascultarea voastră/ vechiul vostru drum se învechește rapid. Faceți loc noului drum, dacă nu puteți să-i dați o mână de ajutor/ căci vremurile se schimbă.”

Așa cum s-a întâmplat și cu promisiunile comunismului, nici această „nouă epocă de aur” nu s-a materializat. Revoluția infiltrată a eliberat însă forțe care au transformat societatea în sens negativ, nu pozitiv. Melanie Phillips surprinde foarte bine această realitate în cartea sa *Piatra zidarului (The Builder's Stone)*:

„După ce au ajuns la concluzia că Occidentul era profund corupt, elitele occidentale au început să promoveze o nouă cultură, bazată pe ideea fraternității universale, a unei lumi fără ură, prejudecăți și războaie. În această „lume nouă și curajoasă”, credința biblică a fost înlăturată împreună cu normele și limitele morale pe care le impunea, iar în

locul ei a fost pus accentul pe satisfacția personală. Fiecare individ era considerat liber să trăiască după propriile dorințe, fără ca cineva să poată afirma că un mod de viață este mai bun sau mai rău decât altul. În același fel, nimeni nu mai avea dreptul să spună că o cultură este superioară alteia, o asemenea judecată fiind etichetată drept „rasism”.

La baza acestor idei se afla convingerea că nu există un adevăr obiectiv. Totul era văzut ca relativ și dependent de opinii personale. Iar dacă nu există un adevăr absolut, atunci sentimentele ajung să cântărească mai mult decât faptele. În această logică, Occidentul a renunțat treptat la reperele morale legate de conștiință, adevăr și minciună, responsabilitate personală și datorie față de ceilalți, înlocuindu-le cu o cultură centrată pe sine. În acest proces, și-a abandonat tradițiile moștenite și codurile biblice care, în viziunea autorului, au stat la temelia civilizației occidentale.”

Antirasismul devine rasist

În 1963, liderul mișcării pentru drepturile civile, Martin Luther King, a rostit celebrul său discurs în care declara: **„Eu am un vis ...că cei patru copiii ai mei vor trăi într-o zi într-o națiune în care nu vor fi judecați după culoarea pielii, ci după caracterul lor.”** Acesta exprima dorința legitimă de a trăi într-o societate în care să nu existe prejudecăți rasiale, cu șanse egale pentru toți oamenii.”

Deși societățile occidentale din Europa și America au făcut reale progrese în clădirea unei societăți mai echitabile, nediscriminatorii, problemele imigrației în masă au dus la ascensiunea tensiunilor, mai ales când comunitățile albe care trăiesc aici de secole au început să fie amenințate de criminalitatea

violentă, ajungând să fie discriminate, cu statut inferior.

Ca reacție la cazul tragic al modului în care Henry Nowak a fost tratat de poliție, Allister Heath a scris un articol în „Daily Telegraph” cu titlul: „Rasismul anti-alb este real și vor exista tot mai mulți Henry Nowak, până când va fi zdrobit”.

El a vorbit despre „teoria critică a rasei (CRT), o ideologie de extremă stângă, împotriva albilor, postmodernă, incompatibilă cu civilizația occidentală”.

CRT susține că rasismul nu este doar rezultatul prejudecăților individuale. Aceasta afirmă că „rasismul sistemic” este încorporat în sistemele juridice, politicile publice și structurile sociale. Din acest motiv, minoritățile non-albe sunt inevitabil opresate de majoritatea albă. Soluția propusă pentru această opresiune este reeducarea și programele de Diversitate, Echitate și Incluziune (DEI).

Rezultatul este apariția unei forme de „rasism invers”, pusă în practică prin politici adoptate de instituții precum companii, școli și structuri ale poliției. Aceste politici pornesc de la ideea că „rasismul instituțional” avantajează persoanele albe și că acest dezechilibru trebuie corectat prin măsuri de „eliberare”. În consecință, se ajunge la instituirea unui sistem de control de inspirație marxistă, care acordă privilegii populației non-albe și reduce la tăcere orice formă de disidență, etichetând-o drept „rasistă” sau „de extremă dreapta”.

Aceste politici accentuează tensiunile rasiale și alimentează nemulțumirea unei părți a populației britanice albe, care acuză autoritățile că aplică o „justiție cu două măsuri”. În percepția lor, principiul tratamentului egal nu mai este respectat, iar acest lucru le creează sentimentul că sunt marginalizați în propria țară.

Ca urmare, astfel de evoluții contribuie la amplificarea polarizării sociale și pot favoriza ascensiunea atât a mișcărilor de extremă dreapta, cât și a celor de extremă stânga, percepute ca amenințări la adresa coeziunii sociale și a libertății.

Unde se va ajunge?

Criticarea acestui proces riscă acum să fie încadrată drept „infrațiuune motivată de ură”, într-o societate tot mai autoritară care monitorizează postările de pe rețelele sociale și publicații precum aceasta, într-un mod care riscă să reducă la tăcere libertatea de exprimare. Un profesor creștin, Enoch Burke, se află în prezent în închisoare la Dublin, după ce a fost suspendat din funcție și ulterior încarcerat pentru că a refuzat să accepte și să predea ideologia transgender în școală.

Nick Timothy, fost secretar de stat pentru justiție, „Shadow Secretary of State for Justice”, a intrat în atenția publică după ce a criticat rugăciunile musulmane de masă din Trafalgar Square, Londra. El a scris: „Rugăciunea ritualică de masă în spații publice este un act de dominare. Adhan-ul – care declară că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah și că Muhammad este mesagerul său – atunci când este rostit într-un spațiu public, este o declarație de dominare. Cucerirea spațiilor publice provine direct din manualul islamist.” Aici are dreptate. Allah hu akhbar înseamnă de fapt că Allah este mai mare, mai mare decât Dumnezeul vostru, Muhammad este mai mare decât Isus, iar Coranul este mai mare decât Biblia.

Tim Dieppe de la organizația Christian Concern for our Nation a scris: „Rugăciunile islamice de masă în Trafalgar Square indică schimbarea culturală majoră pe care am văzut-o în

ultimele decenii. O schimbare culturală pentru care nu s-a votat și asupra căreia poporul britanic nu a fost niciodată consultat. Și o schimbare culturală care cu greu poate fi descrisă ca fiind absolut benefică pentru cultura noastră în ansamblu.”

Nu trebuie decât să menționez bandele implicate în abuzuri sexuale („grooming gangs”), formate în principal din bărbați musulmani pakistanezi, tribunalele Sharia, crimele de onoare, atacurile teroriste, asasinarea unui parlamentar, o tentativă de blocare a Parlamentului, marșuri antisemite de masă prin Londra, un terorist condamnat care candidează la alegerile locale, sectarismul și multe alte exemple care descriu această situație.

La începutul acestei luni, Guvernul le-a acordat musulmanilor o protecție specială prin adoptarea unei definiții oficiale a ostilității anti-musulmane.”

Toate aceste evenimente duc la pierderea treptată a libertății. Îți poți pierde locul de muncă sau chiar poți ajunge la închisoare pentru că te opui noii ordini și susținătorilor ei ideologici. Pe rețelele de socializare circulă un mesaj al lui Dwight Longenecker: „Mai întâi ignori răul, apoi îl tolerezi, apoi îl legalizezi, apoi îl promovezi, apoi îl celebrezi, iar în final îi persecuți pe cei care îl numesc rău.”

Disidentul sovietic Aleksandr Soljenițîn afirma: „Un sistem comunist poate fi recunoscut după felul în care îi cruță pe infractori și incriminează opoziții.”

Filozoful francez din secolul al XVIII-lea, Joseph de Maistre, a formulat celebra afirmație: „Popoarele au parte de conducerea pe care o merită.” Pornind de la aceeași idee, David Pawson susținea că, într-o societate democratică precum

a noastră, starea morală și spirituală a cetățenilor se reflectă în mod direct în liderii aleși. Atunci când majoritatea abandonează valorile și adevărurile morale, va ajunge, în mod inevitabil, să fie condusă de guverne dispuse la aceleași compromisuri.

Pawson arată că Dumnezeu poate folosi conducerea politică ca să judece sau să binecuvinteze o țară, în funcție de ascultarea poporului. El observa că profeții evrei considerau conducătorii nedrepti ca o formă de judecată divină asupra unei societăți care s-a îndepărtat de legile lui Dumnezeu.

Prin urmare, ultima speranță a unei națiuni nu stă doar în schimbarea politică, ci în pocăință. Concluzia sa este că creștinii trebuie să susțină activ adevărul moral în societate. El considera că Biserica are menirea de a influența cultura în mod pozitiv, iar declinul moral al unei națiuni se reflectă în guvernare.

Profeția biblică și venirea Antihristului

Poemul „The Second Coming” al lui Yeats, citat la începutul acestui articol, se încheie cu versul enigmatic: „O ființă fioroasă se târăște spre Betleem pentru a se naște.” Cel mai probabil, se referă la viitorul anti-Mesia, care este numit „Fiara” în Cartea Apocalipsei. Mulți cred că acesta așteaptă acum în umbră momentul prielnic pentru a-l înlocui pe adevăratul Mesia, Isus (care S-a născut în Betleem).

Am început acest articol analizând idealul unei guvernări bune care ascultă pe Dumnezeu, din Romani 13. Apocalipsa 13 descrie tipul opus de guvernare, în care balaurul (Satana) îi oferă putere Fiarei (Antihristului). „Balaurul i-a dat puterea, tronul și o mare autoritate.” Ca urmare, el va rosti

blasfemii împotriva lui Dumnezeu și îi va persecuta pe cei credincioși.

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. Cine are urechi, să audă! Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților. (Apocalipsa 13:5-10) Vezi și Daniel 7.21-27

Vom avea un șef de propagandă, cunoscut sub numele de „Profetul Mincinos”, care îi va face pe oameni să venereze „chipul fiarei” și va aduce un nou sistem economic care îi va exclude pe toți cei care nu se conformează cerințelor Fiarei:

Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase. (Apocalipsa 13:16-18)

Apocalipsa 13 este o profeție despre ultima guvernare care precede revenirea Domnului Isus Hristos. De asemenea,

arată un tipar de comportament specific tuturor sistemelor politice anti-creștine de-a lungul istoriei, fie că este vorba despre împărații romani persecutori, sistemul bisericesc corupt din Evul Mediu, regimul nazist al lui Hitler, comunismul sovietic sau islamismul radical.

Aceste sisteme sunt inspirate și susținute de diavol. Ele se opun adevăratului Dumnezeu Creator și Îl hulesc, persecută pe cei mântuiți prin credința în Isus Hristos și folosesc propaganda pentru a determina oamenii să accepte minciuna. În același timp, îi conduc spre o putere spirituală contrafăcută, căreia îi îndeamnă să i se închine. De asemenea, îi marginalizează și îi exclud din societate pe cei care refuză această falsificare spirituală sau pe cei considerați nevrednici să participe la viața socială.

Un aspect remarcabil este că aceste sisteme se împotrivesc constant celor două grupuri asociate în mod deosebit cu Dumnezeu și cu Biblia: evreilor și creștinilor autentici.

De-a lungul istoriei au apărut și au dispărut numeroase mișcări anticreștine. Astăzi, ele sunt prezente printre noi și pregătesc terenul pentru instaurarea lui Antihrist. În forme noi și adaptate vremurilor, ele erodează treptat fundamentele creștine ale societății și încearcă să le înlocuiască cu o „anti-creștinătate”. Biblia avertizează că această evoluție va avea loc:

Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină antihristul, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști – prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. (1 Ioann 2:18)

Acest proces a început la sfârșitul secolului I, când Ioan a scris aceste

cuvinte. 2000 de ani mai târziu, în secolul XXI, atinge apogeul.

„Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeu tău”

(Amos 4:12).

Dumnezeu ne transmite un îndemn clar și urgent, care nu trebuie amânat: să ne pregătim inimile printr-o pocăință sinceră, întorcându-ne de la păcat, și printr-o credință vie în Evanghelie — în adevărul că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat dintre cei morți.

După învierea Sa, Hristos S-a înălțat la cer, dar nu ne-a lăsat singuri. El L-a trimis pe Duhul Sfânt tuturor celor care cred în El. Astfel, Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios, îi dă puterea să trăiască o viață de biruință în Hristos și îl întărește să rămână statornic chiar în mijlocul unei lumi strâmbe și corupte, izbăvinduo-l din această „ generație strică ”.

În același timp, Dumnezeu ne cheamă să stăm în rugăciune pentru națiunea noastră și să vestim cu credincioșie adevărul Evangheliei. *Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți*” (Faptele apostolilor 17:30-31)

Aceasta nu este o sugestie sau o propunere, ci o poruncă. Este adresată tuturor oamenilor, de pretutindeni. Va exista o zi în care Dumnezeu va judeca lumea în dreptate. El ne va judeca în funcție de modul în care am răspuns mesajului Evangheliei: că Isus Hristos a

murit pentru păcatele noastre și a înviat dintre cei morți.

Același Isus va veni din nou, de această dată El se va întoarce pe pământ ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, pentru a judeca lumea cu dreptate. Atunci va prelua conducerea

planetei: „Împărățiile lumii au ajuns ale Domnului nostru și ale Hristosului Său, și El va împărăți în vecii vecilor!” (Apocalipsa 11:15).

Așadar, dacă ești sătul de actualele noastre guverne falimentare, să știi că vine ceva infinit mai bun.

Apă, apă peste tot? Criza globală a apei se agravează

„Apă, apă peste tot și nici măcar o picătură de băut.” — Samuel Taylor Coleridge, *Balada bătrânului marinar*

În timp ce statele lumii sunt preocupate de aprovizionarea cu petrol și gaze, pe fondul conflictelor din Golf și al închiderii Strâmtoării Ormuz, o resursă și mai esențială pentru supraviețuirea umană este tot mai amenințată: apa.

La nivel global, apa dulce devine din ce în ce mai greu de găsit. Debitul râurilor scade, lacurile și rezervoarele seacă, rezervele de apă subterană se epuizează, iar poluarea afectează un număr tot mai mare de surse de apă. O resursă care odinioară părea nepuizabilă a ajuns astăzi una dintre cele mai mari provocări ale secolului XXI.

În 2026, peste 25 de țări se confruntă cu un deficit sever de apă. Cele mai afectate sunt statele din Orientul Mijlociu și Africa de Nord — precum Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite, Iran, Irak, Iordania, Yemen și Libia — unde cererea de apă crește constant, în timp ce resursele disponibile sunt tot mai limitate. Și în Asia de Sud, țări precum India și Pakistan se confruntă cu lipsa apei, din cauza creșterii populației și a folosirii excesive a apelor subterane.

Africa, Somalia, Etiopia, regiunea Sahel și unele zone din Africa de Sud sunt afectate de secete de lungă durată, agravate de schimbările climatice. În același timp, Mexicul și anumite regiuni din Statele Unite, în special Texasul și statele din vest, înregistrează o scădere îngrijorătoare a rezervelor de apă subterană, ceea ce face accesul la apă tot mai dificil.

De ce am ajuns în această situație?

Mai mulți factori contribuie la această criză:

- **Stres hidric:** Unele țări au utilizat peste 80% din resursele lor regenerabile de apă.
- **Conflicte și distrugerea infrastructurii:** Războaiele din Yemen, Siria și Somalia au distrus sistemele de alimentare cu apă.
- **Suprasolicitarea agriculturii:** Irigațiile intensive epuizează rapid acviferele. Odată secate, acestea nu mai pot fi refăcute.
- **Schimbările climatice:**

Temperaturile ridicate și modificarea regimului precipitațiilor agravează condițiile de secetă la nivel global.

înregistreze o creștere semnificativă a stresului hidric.

Provocarea apei în China

China se confruntă cu o problemă gravă legată de apă. În nordul țării există tot mai puțină apă, iar o mare parte din râuri, lacuri și rezervele de apă subterană sunt poluate. Poluarea este generată în principal de deșeurile industriale, substanțele folosite în agricultură și apele uzate.

De-a lungul anilor, apa subterană a fost folosită în exces, iar nivelul acesteia continuă să scadă, mai ales în Câmpia Chinei de Nord. Din această cauză, în peste 50 de orașe solul începe să se lase, deoarece rezervele de apă de sub pământ se epuizează. Această criză afectează agricultura, dezvoltarea economică și sănătatea populației, deoarece apa curată devine tot mai greu de găsit.

Criza apei în Statele Unite

O mare parte a Statelor Unite se confruntă cu o agravare a deficitului de apă. Printre statele cele mai afectate se numără Arizona, Nevada, New Mexico, California și Texas, unde rezervele de apă din lacuri de acumulare și acvifere sunt supuse unei presiuni tot mai mari. Această situație este cauzată de secetele prelungite, creșterea populației și practicile nesustenabile de consum al apei. În plus, în ultimii ani, și unele regiuni din Louisiana și Florida au început să

Iran: o țară care se usucă

Criza apei din Iran a ajuns la un nivel alarmant. Marile centre urbane, printre care Teheran, Mashhad și Karaj, riscă să se confrunte cu penurii severe, pe fondul scăderii continue a nivelului rezervoarelor. În același timp, rezervele de apă subterană sunt puternic epuizate, iar 19 provincii se află deja într-o situație de secetă extremă.

Situația este deosebit de gravă în capitală: barajele care alimentează Teheranul au coborât la mai puțin de 10–15% din capacitate. În plus, exploatarea excesivă a acviferelor a dus la tasări semnificative ale terenului în jurul marilor orașe, semn al degradării accelerate a resurselor de apă.

Specialiștii explică această criză prin suprapunerea a doi factori majori: efectele schimbărilor climatice și deceniile de gestionare defectuoasă a resurselor hidrice. Printre cauzele invocate se numără practicile agricole ineficiente, consumul excesiv de apă și construirea unui număr prea mare de baraje.

Gravitatea situației este reflectată și în declarațiile președintelui iranian, Masoud Pezeshkian, care a menționat chiar posibilitatea evacuării Teheranului — un oraș cu aproximativ 13 milioane de locuitori — în cazul în care sistemul de alimentare cu apă s-ar prăbuși complet.

Râul Zayanderud secat - Isfahan, Iran

Războaiele apei - impactul barajelor

Deficitul de apă nu este cauzat exclusiv de secetă. Tot mai frecvent, acesta reprezintă consecința unor tensiuni geopolitice și a competiției dintre state pentru controlul resurselor hidrice.

Un exemplu elocvent este Irakul, puternic afectat de construirea unor baraje pe fluviile Tigru și Eufrat de către statele situate în amonte. Reducerea semnificativă a debitului acestor râuri a compromis activitățile agricole, a accelerat procesul de deșertificare și a favorizat apariția unor furtuni de praf deosebit de intense.

În nord-estul Africii, Egiptul și Sudanul privesc cu îngrijorare efectele barajului „Marea Renaștere”, construit de Etiopia pe Nilul Albastru. Acest afluent furnizează cea mai mare parte a apei care alimentează Egiptul, astfel încât modificarea debitului său poate avea consecințe majore asupra securității hidrice a regiunii.

În Asia de Sud-Est, statele din bazinul fluviului Mekong — Vietnam, Cambodgia și Thailanda — resimt, la rândul lor, efectele construcției extinse de baraje realizate de China pe cursul superior al fluviului. Aceste amenajări au perturbat regimul natural al apelor, afectând pescuitul, agricultura și echilibrul ecosistemelor de care depind

milioane de oameni.

Israel – un model de inovație în gestionarea resurselor de apă

Unul dintre cele mai relevante exemple de succes în depășirea lipsei cronice de apă este Israel. Prin investiții susținute în infrastructură, tehnologie și cercetare, această țară a reușit să transforme lipsa cronică de apă într-o situație de relativă siguranță hidrică.

Un rol determinant în dezvoltarea sistemului de gestionare a resurselor de apă l-a avut National Water Carrier, administrat de compania Mekorot, care transportă apa din Marea Galileii către principalele regiuni ale țării. Dacă, în primii ani ai existenței statului, această infrastructură constituia principala sursă de alimentare cu apă, astăzi ea este integrată într-un sistem complex și performant, bazat pe desalinizarea apei marine, reciclarea apelor uzate și utilizarea unor tehnologii avansate de irigație.

Israelul este recunoscut la nivel mondial pentru dezvoltarea și perfecționarea tehnologiei irigației prin picurare, metodă care reduce considerabil pierderile de apă și optimizează utilizarea acestei resurse în agricultură. Grație acestor inovații, întinse suprafețe din Deșertul Negev au fost transformate în terenuri agricole fertile și productive, oferind o ilustrare sugestivă a imaginii biblice potrivit căreia „deșertul va înflori ca un trandafir” (Isaia 35:1).

Experiența acumulată nu a rămas limitată la granițele țării. Israel și-a împărtășit expertiza în domeniul managementului resurselor de apă cu numeroase state, în special din Africa, contribuind la dezvoltarea unor soluții durabile pentru utilizarea eficientă a

Transportator de apă în Israel

resurselor hidrice în regiuni afectate de secetă și deficit de apă.

Ce spune profeția biblică?

Fără apă, oamenii nu pot supraviețui. Ființele umane pot rezista doar aproximativ trei zile fără apă. Lipsa apei duce inevitabil la compromiterea recoltelor, penurie de alimente și foamete. Isus a avertizat că astfel de evenimente vor constitui semne prevestitoare ale revenirii Sale: ***Vor fi foamete, ciume și cutremure în diferite locuri. Dar toate acestea vor fi începutul durerilor.*** (Matei 24:7–8; Apocalipsa 6:1–8)

Cartea Apocalipsei descrie un eveniment viitor care va afecta sursele de apă ale lumii: ***Steaua se chema „Pelin”; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.*** (Apocalipsa 8:11)

În context, acest pasaj biblic face referire la un dezastru viitor din timpul Necazului cel mare. Cu toate acestea, comentatorii contemporani au stabilit o legătură directă între această profeție și dezastrurile ecologice provocate de activitatea umană. Poluarea industrială și chimică fac apele amare întrucât contaminarea surselor de apă cu substanțe toxice, microplastice și

deversări industriale le face periculoase, chiar letale pentru consum. Această realitate se suprapune în mod remarcabil peste imaginea simbolică a „pelinului” .

Există, de asemenea, o legătură între această profeție și dezastrul nuclear de la Cernobîl din 1986. În limbile ucraineană și rusă, denumirea „Cernobîl” (Чернобыль) desemnează literalmente o specie de pelin, mai exact pelinul-negru (Artemisia vulgaris). Orașul Cernobîl și centrala nucleară din apropiere și-au primit numele de la această plantă cu gust amar, care crește din belșug pe malurile râului Prîpeat, în regiune.

Râul Prîpeat traversează direct puternic contaminata „Zonă de Excludere”, unde persistă izotopi radioactivi precum cesiu-137 și stronțiu-90. Acest curs de apă se varsă în fluviul Nipru, una dintre cele mai importante surse de apă pentru milioane de oameni.

Nilul și Eufratul

În Cartea Apocalipsei 16:12 citim: ***Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.*** (Apocalipsa 16:12)

Fluviul Eufrat seacă într-un ritm alarmant. Nivelul apei a scăzut dramatic din cauza schimbărilor climatice, a secetelor cronice și a construcției de baraje în amonte, pe teritoriul Turciei. Ministerul Resurselor de Apă din Irak avertizează că fluviul ar putea seca complet până în anul 2040, dacă actualele tendințe de degradare a mediului vor continua.

Această situație afectează grav agricultura din regiunea „Semilunii Ferte”, zona istorică a vechii Mesopotamii, menționată în textele biblice. În același timp, și fluviul Nil se confruntă cu probleme grave, aspect la care face referire și pasajul biblic din Isaia 19:5-8.

Apele mării vor seca și râul va seca și se va usca, râurile se vor împuti, canalele Egiptului vor fi goale și uscate, pipirigul și trestile se vor veșteji. Livezile Nilului delaîmbucătura râului și toate semănăturile din valea râului se vor usca, se vor preface în țărână și vor pieri. Vor geme pescarii, se vor boci toți cei ce aruncă undița în râu și cei ce întind mreje pe ape vor fi nemângâiați. (Isaia 19:5-8)

Nilul se confruntă cu o gravă criză de poluare, cauzată de deversarea apelor uzate netratate, de scurgerile agricole contaminate cu îngrășăminte și de evacuarea deșeurilor industriale direct în fluviu. Totodată, cantitățile uriașe de plastic afectează grav ecosistemele sale: majoritatea peștilor au ingerat microplastice, iar în brațele Deltei Nilului au fost identificate concentrații de metale grele peste limitele de siguranță.

Barajul Aswan de pe Nil a generat probleme grave de poluare în fluviu. Înainte de construirea sa, revărsările anuale ale Nilului depuneau în mod natural pe terenurile agricole aluviuni bogate în nutrienți. Odată cu ridicarea barajului, acest proces a fost blocat, iar fermierii au fost nevoiți să recurgă la cantități mari de îngrășăminte chimice artificiale. Substanțele rezultate din aceste tratamente, transportate de apele de scurgere, ajung înapoi în Nil, contribuind la poluarea apei.

Consecințele sunt vizibile în special în zona Deltei Nilului, unde efectele asupra mediului sunt prezentate de unii interpreți ca fiind în concordanță cu profeția menționată în Cartea lui Isaia.

Pământul este pângărit.

Isaia 24 prezintă o imagine tulburătoare a unei planete care suferă urmarile răzvrătirii umane și degradării mediului: ***Pământul este pângărit sub locuitorii lui, căci ei au călcat legile, au schimbat porunca, au rupt legământul cel veșnic. De aceea blestemul mistuie pământul și locuitorii lui își poartă pedeapsa; de aceea sunt nimiciți locuitorii pământului și puțini oameni mai rămân.***

Dincolo de criză: motive de speranță

Biblia prezintă un deznodământ plin de speranță pentru toate aceste probleme: revenirea lui Mesia și lucrarea de restaurare care va avea loc în timpul domniei Sale de o mie de ani pe pământ (vezi Isaia 2:1-4; Apocalipsa 20).

În mod remarcabil, cercetările științifice au identificat indicii privind existența unor rezerve uriașe de apă în adâncul scoarței terestre, posibil de câteva ori mai mari decât volumul tuturor oceanelor la un loc. Este posibil ca Dumnezeu să folosească această vastă rezervă pentru a curăța și reface creația, afectată de degradările provocate de omenire, căreia i-a încredințat responsabilitatea administrării și ocrotirii pământului.

Textele biblice indică în mod consecvent această viitoare restaurare a creației. Profetul Isaia descrie o lume transformată în timpul Împărăției mesianice:

Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat, în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor vor

crește trestii și papură. (Isaia 35:1-7)

Zaharia ne spune:

În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim. (Zaharia 14:8)

Ezekiel 47 descrie mai detaliat:

Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se coboară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul și vor fi o mulțime de pești; căci, pe oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase și, pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta, va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, de la En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mrejele; vor fi pești de felurite soiuri, ca peștii Mării celei Mari, și vor fi foarte mulți.

En Ghedi se află pe țărmul Mării Moarte, un loc lipsit astăzi de pești și de aproape orice formă de viață. Totuși, profeția biblică vestește că, odată cu reînnoirea creației, Dumnezeu va restaura chiar și această mare.

Biblia nu se încheie cu imaginea unei lumi aflate în declin, ci cu promisiunea unei creații reînnoite și prospere sub domnia Sa. Prin intervenția Sa suverană, El va înlătura efectele degradării provocate de omenire asupra creației încredințate spre administrare, inclusiv criza ecologică actuală. Această perspectivă ne amintește de fragilitatea planetei și de responsabilitatea umană, dar ne oferă și speranța unei creații și a unei umanități pe deplin răscumpărate.

Apa vie și Duhul Sfânt

Isus a folosit imaginea apei curate și curgătoare pentru a ilustra starea spirituală a omului. În ultima zi a Sărbătorii Corturilor, El a rostit invitația: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7:37–39). Evanghelistul explică faptul că Isus Se referea la Duhul Sfânt, pe care aveau să-L primească cei ce cred în El. Totuși, la acel moment, Duhul Sfânt nu fusese încă dat, deoarece Isus nu fusese încă proslăvit.

Aceste cuvinte reprezintă o proclamare importantă a identității mesianice a lui Isus și a rolului Său de împlinire a promisiunilor divine. Prin imaginea „apei vii”, El oferă o nouă înțelegere a ritualului iudaic al turnării apei din cadrul Sărbătorii Corturilor, indicând lucrarea viitoare a Duhului Sfânt.

În timpul acestei sărbători de șapte zile (Sukkot), preoții aduceau zilnic apă din Scăldătoarea Siloamului și o turnau pe altarul Templului. Acest gest comemora grija lui Dumnezeu care a oferit apă poporului Israel în timpul rătăcirii prin pustiu, după Exod. În ziua finală a sărbătorii, Hoshana Rabbah, ceremonia atingea punctul culminant: apa adusă de la Siloam era vărsată pe altar împreună cu vin, ca semn al rugăciunii pentru ploaie și rodnicie, dar și al așteptării escatologice a revărsării Duhului Sfânt.

Astfel, Isus Se prezintă ca împlinirea profețiilor din Vechiul Testament (cf. Isaia 55:1; Zaharia 14:8), afirmând că El este singura sursă capabilă să potolească setea spirituală a omenirii.

„Râurile de apă vie” simbolizează în mod specific Duhul Sfânt. Isus a revelat că Duhul nu va locui doar în credincioși,

ci va curge din interiorul lor către lume, aducând viață, putere și transformare. În fața secetei spirituale care marchează lumea de astăzi, societatea și propriile noastre vieți, avem nevoie de apa vie pe care Dumnezeu o dăruiește pentru a ne înnoi, restaura și revigora.

Yeshua (Isus Mesia) a venit o dată pentru a deschide calea prin care fiecare om se poate naște din nou și poate primi

Duhul Sfânt.

El va reveni, cu mare putere și slavă, pentru a reînnoi și restaura întreaga creație, transformând o lume marcată de suferință în lumea pe care Dumnezeu a rânduit-o de la început, înainte ca păcatul omenirii să o strice.

Pregătește-ți încă de acum locul în această Împărăție veșnică și minunată.

Cazul straniu al lui Iuda Iscarioteanul

Iuda este cel mai notoriu personaj din Biblie. Chiar și oamenii care nu cunosc prea multe despre creștinism, știu că Iuda Iscarioteanul l-a trădat pe Isus Hristos. Numele său a intrat în limbajul popular ca simbol al trădării și al înșelăciunii.

Povestea lui Iuda ridică întrebări profunde despre natura binelui și a răului, despre relația Bisericii cu poporul evreu și despre împlinirea profețiilor biblice.

Iuda și poporul evreu

Numele lui Iuda în ebraică este Yehuda sau Iuda, menționat pentru prima dată în Biblie ca unul dintre fiii lui Iacov, din a cărui genealogie urma să provină linia regală a lui David și Mesia (Geneza 49:10). Cuvintele „Iudeea”, „evreu” și „iudaism”, precum și echivalentele lor din alte limbi, derivă din numele Iuda. Originea numelui Iscariot este mai controversată. Cel mai probabil, acesta înseamnă „Ish Karioth”, adică „om din Karioth”, un oraș din Iudeea, ceea ce l-ar fi diferențiat pe Iuda Iscarioteanul de ceilalți ucenici ai lui Isus, care proveneau din Galileea. O altă ipoteză este că numele este legat de „Sicarii”, gruparea

zeloților înarmați cu pumnale, dedicați alungării romanilor din Iudeea.

Asocierea dintre Iuda și poporul evreu a devenit, în tradiția creștină, unul dintre factorii care au contribuit la alimentarea antisemitismului. De-a lungul Europei, era o practică obișnuită ca băieții creștini să primească numele ucenicilor lui Isus, adaptate limbilor locale, precum Petru, Andrei, Iacov sau Ioan. În schimb, numele Iuda a fost evitat aproape fără excepție în comunitățile creștine, deși forma sa ebraică, Yehuda și-a păstrat popularitatea în comunitățile evreiești.

În Evul Mediu, majoritatea credincioșilor nu aveau acces direct la Biblie într-o limbă pe care să o poată înțelege, fapt care a favorizat răspândirea unor interpretări simplificate sau chiar eronate. În acest context, s-a estompat conștientizarea faptului că Isus și ucenicii Săi erau evrei și purtau nume ebraice, precum Yeshua (Isus), Kefa (Petru), Yaakov (Iacov) și Yohanan (Ioan). Ca urmare, mulți au ajuns să îi perceapă pe acești ucenici ca figuri „creștine”, separate de iudaism, în timp ce Iuda a fost asociat aproape

exclusiv cu trădarea și, prin extensie, cu identitatea evreiască.

În arta medievală, această percepție este uneori reflectată vizual: Iuda este reprezentat cu trăsături stereotipice evreiești, în timp ce ceilalți apostoli și chiar Isus sunt înfățișați cu aspect european idealizat. Aceste reprezentări, împreună cu interpretările teologice și lipsa de educație biblică, au contribuit la consolidarea antisemitismului în numele lui Isus – în contrast cu mesajul originar al Evangheliilor.

De ce l-a trădat Iuda pe Isus?

Numele lui Iuda apare pentru prima dată în Evangheliile după Matei, Marcu și Luca, în lista celor doisprezece ucenici. În fiecare listă, Petru este menționat primul, iar Iuda ultimul. Doar în cazul lui Iuda apare o completare a numelui său: „Iuda Iscarioteanul, cel care l-a trădat”. (Matei 10:4).

Iuda a făcut parte din cei doisprezece ucenici, fiind implicat în vestirea Evangheliei:

Apoi, Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință...Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți și ziceți: ‘Împărăția cerurilor este aproape!’ (Matei 10:1-7)

Fără îndoială, Iuda a participat și el la aceste misiuni, fiind martor nemijlocit al lucrării lui Dumnezeu prin Isus și ucenici. A văzut bolnavi vindecați, morți înviați și demoni izgoniți. A ascultat

învățăturile Domnului, inclusiv Predica de pe Munte și pildele Sale, și a trăit timp de trei ani într-o părtășie apropiată cu Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, rămâne o întrebare tulburătoare: cum a fost posibil ca un om care a petrecut trei ani alături de Isus, care l-a văzut minunile și l-a auzit cuvintele, să ajungă să-l trădeze pentru treizeci de arginți?

Evangheliile nu oferă o explicație detaliată a motivației sale. Ele afirmă însă un lucru tulburător: Satana a intrat în el.

Praznicul Azimilor, numit Paștele, se apropia. Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau un mijloc cum să omoare pe Isus; căci se temeau de norod. Dar Satana a intrat în Iuda, zis și Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece. Iuda s-a dus să se înțeleagă cu preoții cei mai de seamă și cu căpeteniile străjerilor Templului cum să-l dea în mâinile lor. Ei s-au bucurat și au căzut la învoială să-l dea bani. După ce le-a făgăduit că li-l va da în mâini, Iuda căuta un prilej nimerit să dea pe Isus în mâinile lor, fără știrea norodului.

(Luca 22:1-6) Vezi Ioan 13.2

Satana este o ființă spirituală reală, înzestrată cu o putere superioară celei omenești, dar infinit inferioară puterii lui Dumnezeu. Creat de Dumnezeu ca un arhanghel slăvit și investit cu autoritate, el și-a pierdut însă această demnitate prin răzvrătirea împotriva Creatorului.

Scriptura arată că rădăcina căderii sale a fost mândria născută din propria frumusețe (Ezechiel 28:17), însoțită de ambiția de a-și atribui o poziție egală cu cea a lui Dumnezeu (Isaia 14:14). În urma acestei rebeliuni, a fost izgonit din cer și a devenit adversarul lui Dumnezeu,

căutând să răspîndească ispita, păcatul și opoziția față de voia lui Dumnezeu în lume (Geneza 3; Isaia 14:12–14; Ezechiel 28:11–19).

Domnul Isus îl numește „stăpînitorul acestei lumi” (Ioan 12:31), expresie care evidențiază o autoritate reală, dar limitată și provizorie, exercitată asupra omenirii înstrăinată de Dumnezeu. Aceeași realitate este ilustrată și în relatarea ispitirii lui Isus din Matei 4:8–10.

Cazul lui Iuda ne arată că nici măcar apropierea de Domnul Isus nu îl împiedică pe Satana să găsească loc în inima unui om și să-l influențeze.

Poate tocmai de aceea se întîmplă ca unii dintre cei care se prezintă drept slujitori ai bisericii să ajungă, în realitate, să împlinească lucrarea diavolului, și nu pe cea a lui Dumnezeu. Petru ne spune:

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. (1 Petru 5:8-9)

Singurul care a umblat pe acest pămînt fără să cadă niciodată, nici măcar o clipă, sub influența diavolului a fost Însuși Isus. El a fost ispitit asemenea nouă, dar a biruit ispita prin ascultare desăvîrșită față de Dumnezeu și față de Cuvîntul Său (Matei 4:1–11; Evrei 2:18; 4:15).

De aici învățăm o lecție importantă: trebuie să fim permanent conștienți de realitatea și pericolul continuu al lucrării celui rău. Chiar și în momentele în care ne rugăm sau îl laudăm pe Domnul, influența răului poate fi prezentă, pîndind și încercînd să se apropie de noi. El poate semăna în mintea noastră gânduri precum: „Nu aparții aici, lui Dumnezeu nu îi pasă de tine, totul este o iluzie, o

poveste inventată în care nimeni nu mai crede astăzi.”

Protecția noastră împotriva diavolului provine din:

- Cunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu. În textele despre ispitire, Isus s-a împotrivit diavolului citînd din Cuvîntul lui Dumnezeu. (Matei 4:1–11)

- Supunerea față de voia lui Dumnezeu. „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.” (Iacov 4:7)

- Mărturisirea păcatelor noastre și curățirea prin sîngele lui Isus: ***Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat... Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.***

(1 Ioan 1:7–9)

Diavolul poate folosi chiar și alți oameni pentru a ne îndepărta de voia lui Dumnezeu, influențându-ne să urmărim țeluri greșite. El seamănă îndoială în inimile noastre, ne slăbește credința și ne poate izola de ceilalți credincioși.

Dintr-o perspectivă umană, este posibil ca și Iuda să fi trecut printr-un astfel de proces de influențare, devenind astfel vulnerabil la planurile potrivnicilor lui Isus. Evangheliile arată că Isus avea adversari în Sinedriu, autoritatea religioasă a iudeilor (deși atât Isus, cât și ucenicii și susținătorii Săi erau evrei).

Aceștia erau deranjați de faptul că Isus le demasca ipocrizia (Matei 23) și de afirmațiile Sale despre propria identitate, pe care le considerau blasfemii (Ioan 8; Matei 26:62–66). În plus, se temeau de influența Sa asupra mulțimilor și de modul în care era perceput ca Mesia, Regele din neamul lui David (Luca 19:37–40; Ioan 11:45–52).

Acest context era cu atât mai sensibil în perioada Paștelui, când Ierusalimul

era plin de pelerini, iar Isus propovăduia în incinta Templului înaintea unor mulțimi care Îl ascultau cu atenție și cu bucurie (Matei 21:14–16; Marcu 12:37).

Autoritățile se temeau că activitatea Sa ar putea declanșa o tulburare în rândul mulțimii, fapt ce ar fi atras intervenția autorităților romane de ocupație și ar fi avut consecințe grave pentru poporul evreu. Din acest motiv, au urmărit să-L aresteze pe Isus în mod discret, evitând orice reacție publică care ar fi putut degenera într-o revoltă.

Atunci, preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului s-au strâns în curtea marelui preot, care se numea Caiafa, și s-au sfătuit împreună cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare. Dar ziceau: „Nu în timpul praznicului, ca să nu se facă tulburare în norod.”

(Matei 26:1-5)

Iuda se poartă ca unul care cunoaște bine rutina zilnică a lui Isus și care va fi în măsură să îi conducă într-un loc unde Isus va putea fi arestat în secret.

Atunci, unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă și le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?” Ei i-au cântărit treizeci de arginți. Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit, ca să dea pe Isus în mâinile lor. (Matei 26:14-16)

A avut Iuda vreo legătură cu preoții de seamă și s-a oferit să-L predea pe Isus într-un loc liniștit, pentru a fi arestat fără tulburări? Este posibil ca, în timpul predicilor lui Isus în Templu, cineva din tabăra preoților să fi intrat în contact cu Iuda, observând îndoielile lui și recrutându-l.

O altă ipoteză ar fi că Iuda era dezamăgit de Isus, care nu corespundea așteptărilor sale mesianice. Unii comentatori îl consideră posibil simpatizant zelot, sperând la eliberarea Iudeei de romani și fiind frustrat de mesajul nonviolent al lui Isus, care predica iubirea dușmanilor și întoarcerea celui alt obraz (Matei 5:43–48).

Deși autorii Evangheliilor nu ne relatează care a fost motivația lui Iuda, Ioan ne spune că Iuda avea o slăbiciune pentru bani. La ungerea din Betania citim: **Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?” Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea. Dar Isus a zis: „Las-o în pace, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele.** (Ioan 12:1-7)

Așadar, aflăm că Iuda era necinstit și, prin urmare, deschis influenței satanice, ceea ce, în momentul decisiv, l-a făcut să nu mai fie loial Domnului Isus până la punctul de a-L trăda. Apoi a fost recrutat de preoții cei mai de seamă, care i-au oferit bani pentru a le îndeplini planurile.

Arestarea

Locul arestării, în Ghetsimani, are o semnificație aparte. Acesta se află dincolo de Valea Chedron, pe partea estică a Ierusalimului, la poalele Muntelui Măslinilor, pe drumul care leagă Ierusalimul de Betania. Evangheliile arată că, în ultima săptămână înainte de răstignire, Isus învăța zilnic în incinta Templului, iar apoi mergea la Betania pentru a petrece noaptea.

Apoi i-a lăsat și a ieșit din cetate, la Betania, și a rămas acolo.

(Matei 21:17)

Textele evanghelice consemnează, de asemenea, că Isus avea prieteni în Betania, ale căror case le vizita (Luca 10:38–42; Matei 26:6).

John Wenham, în cartea sa „Easter Enigma”, o reconstrucție fascinantă a evenimentelor din Săptămâna Patimilor, leagă Ghetsimani de familia Mariei, mama lui Ioan Marcu, autorul Evangheliei după Marcu. Potrivit Faptele Apostolilor 12:12, ucenicii se întâlneau în casa lor după înviere. Tradiția creștină spune că această casă a fost, cel mai probabil, locul în care se afla camera de sus, unde a avut loc Cina cea de Taină.

Deținerea unei case mari în această zonă a Ierusalimului indică faptul că familia era destul de înstărită. Sursa averii lor ar fi putut fi grădina Ghetsimani, o presă de măsline funcțională situată chiar în afara orașului, în Valea Chedronului. Ghetsimani, în ebraică „gat shemanim”, înseamnă „locul presei de măsline”.

Există un detaliu curios consemnat în Evanghelia după Marcu despre tânărul care a fugit gol în momentul arestării lui Isus (Marcu 14,51–52). Wenham consideră că acesta ar fi fost, cel mai probabil, chiar Marcu, care supraveghea proprietatea și dormea într-o cameră de pe acel teren. El ar fi fost trezit de zarvă și ar fi fugit în momentul arestării lui Isus.

Familia lui Marcu ar fi putut pune la dispoziția lui Isus și a ucenicilor Ghetsimani, un loc liniștit de odihnă și rugăciune pe drumul de întoarcere din Ierusalim, înainte de urcarea spre dealul Betaniei. Iuda ar fi cunoscut acest obicei al lui Isus și ar fi putut conduce grupul de arestare până acolo unde se afla

Isus, singur cu ucenicii Săi și departe de privirile mulțimilor, îndeplinind astfel cerința arhierilor ca Isus să fie arestat fără agitație publică. Dacă Isus părăsise Ghetsimani până la sosirea celor care veniseră să-L aresteze, Iuda i-ar fi condus mai departe, pe deal, spre Betania, unde L-ar fi putut aresta.

Pe măsură ce grupul care urmărea arestarea se apropie de Ghetsimani, citim:

Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!” Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus și i-a zis: „Plecăciune, învățătorule!” Și L-a sărutat. Isus i-a zis: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Atunci, oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins. (Matei 26:48-50)

Isus, Mesia, a fost trădat cu un sărut, gestul prieteniei. El răspunde adresându-se lui Iuda cu apelativul „prieten” și întrebându-l: „Pentru ce ai venit?”

Ne putem doar imagina ce a fost în mintea lui Iuda când a auzit aceste cuvinte: „De ce mă numește prieten, în timp ce eu îl trădez? De ce am făcut asta? Încotro duce totul?”

Nu avea să treacă mult până când Iuda avea să afle răspunsul. Poate că, dacă ar fi fost atent la cuvintele rostite anterior de Domnul, ar fi înțeles că ceea ce se întâmpla era exact ceea ce Isus le spusese că se va întâmpla: arestarea Sa, procesul, răstignirea, îngroparea și învierea în a treia zi (Matei 16:21).

Iuda ar fi putut avea presentimentul cumplit că se afla acum de partea greșită a celui mai important eveniment din istorie — un eveniment care avea să schimbe lumea și destinul său pentru totdeauna.

Remușcarea și moartea lui Iuda

În clipa în care a realizat ce făcuse, era deja prea târziu pentru a mai îndrepta lucrurile. Sinedriul luase hotărârea de a-L da la moarte pe Isus și Îl predase lui Pilat pentru a fi condamnat și executat.

Când s-a făcut ziuă, toți preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului au ținut sfat împotriva lui Isus, ca să-L omoare. După ce L-au legat, L-au dus și L-au dat în mâna dregătorului Pilat din Pont. Atunci, Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor și a zis: „Am păcătuît, căci am vândut sânge nevinovat.” „Ce ne pasă nouă?” i-au răspuns ei. „Treaba ta.”

Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.” Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia „Țarina olarului”, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: „Țarina sângelui”. (Matei 27:1-8)

30 de arginți

Textul ne spune că Iuda a fost cuprins de remușcare (în AV folosește expresia „s-a căit”). Este semnificativ faptul că Matei nu folosește termenul obișnuit din Noul Testament pentru „a se pocăi” (*metanoeō*), ci un verb mult mai rar, *metamelomai*. Acesta nu exprimă pocăința autentică în sens biblic, adică schimbarea lăuntrică a inimii și întoarcerea la Dumnezeu, ci descrie mai degrabă regretul profund al unei persoane care își recunoaște greșeala și este copleșită de consecințele ei.

Cuprins de o remușcare amară și conștient de gravitatea păcatului său, Iuda a ales să-și curme viața prin spânzurare. În Faptele Apostolilor 1:25, apostolul Petru spune despre el că ***a căzut prin fărâdelege și s-a dus la locul lui.***

Nu este pe deplin clar dacă această expresie se referă la locul înmormântării sale, în Akeldama (Țarina Sângelui), sau la destinul său veșnic. Totuși, având în vedere că Iuda nu s-a pocăit în sensul adevărat al cuvântului și nu și-a pus credința în Evanghelie, concluzia firească este că a ajuns în locul osândei veșnice.

În rugăciunea Sa pentru ucenici, consemnată în Ioan 17, Isus îl numește pe Iuda „fiul pierzării”: „Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.” (Ioan 17:12)

Expresia „fiul pierzării” redă termenul grecesc *ho huioi tēs apōleias*, iar în tradiția latină apare ca *filius perditionis*. Substantivul latin *perditio*, derivat din verbul *perdere* („a pierde”, „a distruge”), desemnează, în limbajul teologic, starea de pierzare sau condamnarea definitivă. În acest context, expresia îl caracterizează pe Iuda ca aparținând

sferei pierzării, atât prin rolul său de trădător în narațiunea patimilor, cât și prin destinul său final.

Această denumire capătă o semnificație aparte, deoarece expresia „fiul pierzării” mai apare explicit o singură dată în Noul Testament, în 2 Tesaloniceni 2:3, unde îl desemnează pe „omul fărădelegii”, figura escatologică identificată cu Anticristul. Folosirea aceleiași expresii pentru ambele personaje evidențiază opoziția lor radicală față de Dumnezeu și rolul lor de instrumente ale răului în desfășurarea istoriei mântuirii.

Împlinirea profeției

Iuda Iscarioteanul a împlinit profeții specifice din Vechiul Testament referitoare la trădarea lui Mesia, trădarea Sa de către un prieten apropiat, prețul specific al plății și soarta banilor.

Trădarea unui prieten apropiat

Profeția: Psalmul 41:9 spune:

Chiar și prietenul meu apropiat, în care aveam încredere și care mânca din pâinea mea, și-a ridicat călcâiul împotriva mea.”

Împlinirea: Isus îl identifică pe Iuda ca împlinire a acestei profeții la Cina cea de Taină, afirmând că cel care împărtășește masa cu El îl va trăda (Ioan 13:18). Mai târziu, în momentul arestării, Isus i se adresează lui Iuda cu termenul „prieten”

Trădarea pentru 30 de monede de argint

Profeția: Zaharia 11:12–13 prezice că Mesia va fi evaluat la 30 de monede de argint, bani care vor fi aruncați „olarului” în casa Domnului.

Împlinirea: Iuda acceptă să-L trădeze pe Isus pentru exact 30 de monede de

argint (Matei 26:15). Ulterior, copleșit de remușcări, returnează banii la Templu.

Achiziționarea câmpului olarului

Profeția: Zaharia 11:13 menționează că suma respinsă va fi aruncată „olarului”.

Împlinirea: Pentru că banii erau considerați „sânge” și nu puteau fi puși în vistieria Templului, conducătorii religioși îi folosesc pentru a cumpăra „Câmpul olarului”, destinat îngropării străinilor (Matei 27:3-10)

Câmpul olarului / Akel Dama Câmpul de sânge.

Locul final de înmormântare al lui Iuda este în Akel Dama, care înseamnă câmp de sânge în ebraică, în "câmpul olarului".

Atât Matei, cât și Faptele Apostolilor fac referire la Akel Dama în legătură cu moartea lui Iuda (Matei 27.8, Faptele Apostolilor 1.19).

Și s-au consultat împreună și au cumpărat cu ei câmpul olarului, pentru a îngropa străinii. Prin urmare, acel câmp a fost numit și astăzi Câmpul Sângelui (Akel Dama). (Matei 27.8).

Și a devenit cunoscut de toți cei care locuiau în Ierusalim; astfel că acel câmp este numit în limba lor, Akel Dama, adică Câmpul Sângelui. (Faptele 1.19)

Akel Dama este situat în Valea Hinnom, în apropierea confluenței cu Valea Kidron, având deschidere spre zidurile sudice ale Muntelui Sion din Ierusalim. În perioada biblică, zona era asociată cu practici religioase păgâne, inclusiv sacrificii de copii, ceea ce i-a conferit ulterior o puternică încărcătură simbolică, devenind o metaforă a iadului. În epoca Noului Testament, locul

funcționa ca un spațiu municipal destinat depozitării deșeurilor, cadavrelor de animale și trupurilor infractorilor executați. Focurile întreținute permanent pentru arderea acestor resturi au contribuit la transformarea denumirii sale ebraice, *Gei Hinnom* (în greacă *Gehenna*), într-un termen utilizat în Noul Testament pentru a desemna iadul.

În Matei 27, Iuda aruncă cei 30 de arginți în sanctuarul Templului și pleacă să se spânzure. Arhieriei cumpără apoi „Țarina Olarului” ca loc de îngropare. În Faptele Apostolilor 1:18–19, Petru îl descrie pe Iuda ca și cum ar fi cumpărat el însuși acel ogor și, „căzând cu capul înainte, a crăpat pe la mijloc și i s-au revărsat toate măruntaiele”.

Așadar, există două descrieri ale ceea ce s-a întâmplat cu Iuda: una potrivit căreia s-a spânzurat și alta potrivit căreia a căzut și i s-a deschis trupul, cu vărsarea măruntaielor.

Arnold Fruchtenbaum oferă o explicație interesantă pentru această aparentă discrepanță în cartea sa „Messianic Christology” (pag. 153–154).

„Iuda s-a sinucis la sfârșitul primei nopți a Paștelui, înainte de prima zi a Paștelui, când urma să fie adus jertfa pascală. Potrivit legii iudaice, dacă un cadavru se afla în interiorul zidurilor Ierusalimului, orașul era considerat întinat, iar jertfa de dimineață nu putea

fi adusă. Totuși, dacă trupul era scos și aruncat în Valea Hinom, orașul era curățit și jertfa putea fi adusă. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trupul lui Iuda a fost aruncat peste ziduri în vale, ca urmare a căruia i s-au revărsat măruntaiele. Așadar, Matei are dreptate când spune că Iuda s-a spânzurat, iar Faptele Apostolilor au dreptate când afirmă că trupul lui a plesnit/deschis când a fost aruncat peste ziduri în valea de dedesubt.”

Legat de identitatea celui care a cumpărat locul de înmormântare, Arnold Fruchtenbaum oferă din nou explicația:

„Ce trebuiau să facă preoții cei mai de seamă cu cei 30 de arginți? Deoarece banii fuseseră obținuți în mod necinstit, ei nu puteau fi depuși în tezaurul Templului. În astfel de cazuri, banii trebuiau fie restituiți proprietarului, fie folosiți în folosul public. Cum Iuda murise deja, nu mai puteau fi înapoiți, așa că preoții au cumpărat un ogor pentru cimitir, în numele lui Iuda. Prima persoană îngropată acolo a fost chiar el. Astfel, relatarea din Matei este corectă când spune că preoții au cumpărat ogorul, iar relatarea din Faptele Apostolilor este, de asemenea, corectă, deoarece ogorul a fost cumpărat în numele lui Iuda, care a devenit astfel proprietarul lui legal postum.”

Ieremia sau Zaharia – cine a făcut profeția?

Există, de asemenea, întrebarea legată de conexiunea dintre acest eveniment și profeția ebraică.

Matei 27.9-10 atribuie acțiunile lui Iuda profeției lui Ieremia, nu lui Zaharia.

Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: „Au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit unii din

Akel Dama - Ierusalim

fiii lui Israel, și i-au dat pe 'Țarina olarului', după cum îmi poruncise Domnul."

De fapt, Ieremia nu se referă la 30 de monede de argint, deși Zaharia o face.

Dar Domnul Mi-a zis: „Aruncă olarului prețul acesta scump cu care M-au prețuit!” Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului, pentru olar.

(Zaharia 11:12-13)

A greșit Matei când a spus că profeția aparține lui Ieremia și nu lui Zaharia?

Unele Biblii trimit, printr-o notă de subsol, la Ieremia 32:6–9 atunci când explică Matei 27:9. Acolo este descris un moment în care Ieremia cumpără un teren în Anatot pentru 17 sicli de argint.

Totuși, această legătură din notă nu este corectă. În Ieremia 32 este vorba doar despre cumpărarea aceluia ogor de către Ieremia, fără nicio legătură cu profeția menționată de Matei despre Iuda și „Țarina olarului”.

Legătura directă cu Ieremia nu este capitolul 32, ci capitolele 18–19. Această interpretare este explicată în comentariul lui David Baron la Zaharia, paginile 409–412. Baron, un evreu convertit la creștinism în secolul al XIX-lea, provenit din mediul rabinic și specialist în studiile ebraice ale Noului Testament, arată că citatul din Matei este unul compozit, referindu-se atât la Zaharia 11:12–13 (cele treizeci de arginți), cât și la Ieremia 19 (câmpul olarului). Astfel de citate combinate sunt frecvente în literatura iudaică.

În Ieremia 18–19, imaginea „casei olarului” și a „câmpului olarului” apare în contextul profeției despre judecata lui Dumnezeu asupra lui Iuda și Ierusalimului, din cauza păcatului și a răzvrătirii poporului. Dumnezeu îi poruncește lui Ieremia să cumpere un

vas de lut de la un olar și apoi să-l spargă în apropierea câmpului olarului, ca semn profetic al distrugerii iminente.

Prin acest gest simbolic, profetul arată că Ierusalimul și locuitorii săi vor fi zdrobiți asemenea vasului, iar Valea Hinom va fi numită „Valea Măcelului” (Ieremia 19:6), deoarece acolo vor cădea numeroase victime. Profeția s-a împlinit prin distrugerea Ierusalimului și a Templului de către babilonieni, iar Valea Hinom a rămas asociată cu masacrul și judecata divină.

În context, capitolul 11 din Zaharia este interpretat ca o profeție privind dărâmarea celui de-al Doilea Templu de către romani, eveniment care ar avea loc în aceeași zonă, în Valea lui Hinom. Pasajele din Ieremia și Zaharia sunt unite de aceeași temă: dărâmarea Templului și cauzele acesteia.

Căderea Primului Templu și exilul babilonian sunt puse pe seama neascultării lui Israel față de Tora și a respingerii mesajului profeților. În mod similar, distrugerea celui de-al Doilea Templu și dispersarea și mai amplă a poporului Israel se datorează respingerii lui Mesia și a mesajului Său de către conducătorii religioși.

Actul de trădare al lui Iuda Iscarioteanul și folosirea lui de către Sinedriu au creat cadrul în care au fost organizate arestarea, procesul și răstignirea.

La aproximativ 40 de ani după moartea și învierea Domnului Isus, romanii au cucerit Ierusalimul în anul 70 d.Hr., pătrunzând prin zidurile orașului. A urmat un masacru atât de cumplit încât în Valea Hinom nu mai erau locuri pentru îngroparea morților. Din acest motiv, locul a ajuns să fie numit „Țarina Sângelui” (Akeldama)

Isus a avertizat cu privire la acest eveniment, spunând că se va întâmpla „pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale” (Luca 19:44). Cu alte cuvinte, motivul judecății care a venit asupra Ierusalimului a fost incapacitatea liderilor religioși evrei de a-L recunoaște pe Isus ca Mesia cel promis.

Trădarea lui Isus de către Iuda, în complicitate cu marii preoți, a dus la arestarea, judecarea și răstignirea Sa. Este semnificativ că banii plătiți lui Iuda au provenit din fondul destinat achiziționării jertfelor pentru Templu, sugerând ideea unei „cumpărări” simbolice a jertfei finale pentru păcat prin sângele lui Mesia.

Pentru cei care au crezut, evrei și neamuri deopotrivă, această jertfă a devenit izvor de iertare și viață veșnică. Chiar și cei implicați în moartea lui Isus au putut fi mântuiți prin pocăință și credință în Numele Său (Faptele Apostolilor 3:11–26). Pentru cei care au respins-o, însă, jertfa a rămas temei de judecată.

Akeldama, din valea Gei Hinnom (Gheena), este asociată în Noul Testament cu imaginea judecății și a iadului.

Câmpul de sânge și sfârșitul vremurilor

Potrivit Bibliei, poporul evreu va fi împrăștiat din țara Israel, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri „până se vor împlini vremurile neamurilor” (Luca 21:24). În același timp, Scriptura vestește reîntoarcerea evreilor în țara lor la sfârșitul vremurilor și prezintă Ierusalimul ca punctul central al confruntărilor finale, când toate națiunile se vor strânge împotriva lui (Zaharia 12–14; Apocalipsa 16; 19).

Ioel ne spune că Dumnezeu va acționa în judecată aceste națiuni: **voi**

strânge pe toate neamurile și le voi coborî în Valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea. (Ioel 3:2)

Valea lui Iosafat este menționată și sub denumirea de „Valea Deciziei” în cartea profetului Ioel, unde este descrisă adunarea mulțimilor la „Ziua Domnului”, momentul judecății divine. Din punct de vedere etimologic, numele „Iosafat” provine din ebraică și înseamnă „Domnul judecă”.

În interpretările cercetătorilor, această vale este identificată în mod obișnuit cu Valea Chedronului, situată la est de Ierusalim. În extremitatea sa sud-estică, aceasta se leagă de Valea Hinnom, zonă asociată tradițional cu Akeldama, locul despre care se spune că ar fi fost înmormântat Iuda.

În limbajul profetic, valea este descrisă metaforic ca un „teasc de vin”, imagine care sugerează judecata divină: Dumnezeu „stoarce” neamurile asemenea strugurilor, în cadrul confruntării finale pentru Ierusalim.

Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teasca a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

(Apocalipsa 14:19–20)

Ioel profețește același eveniment:

Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!” Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea

judecății. Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd strălucirea.

Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel. „Și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. (Ioel 3:13-17)

Așadar, Akel Dama („Țarina Sângelui”) își va împlini rolul final ca

loc al judecății la a Doua Venire a lui Mesia. După aceea, Mesia va restaura Împărăția lui Israel, își va așeza tronul în Ierusalimul reînnoit și va inaugura epoca mesianică a păcii și a dreptății pe pământ (Isaia 2:1–4; Apocalipsa 20).

De aceea, nu urmați destinul lui Iuda, asociat cu Akel Dama și Gheena, ci primiți chemarea lui Dumnezeu și veniți în locul izbăvirii oferit tuturor celor care își pun încrederea în Yeshua (Isus Mesia).

Ziua Dezvăluirii Extraterestrii sunt reali și au contact cu oamenii?

„Disclosure Day” este un thriller science-fiction regizat de Steven Spielberg, construit în jurul unei curse contra cronometru pentru prezentarea în fața opiniei publice a unor presupuse dovezi privind contactul dintre omenire și civilizații extraterestre. Din punct de vedere narativ, filmul reia și popularizează temele promovate de mișcarea „Disclosure”, potrivit căreia guvernele ar ascunde în mod deliberat informații și dovezi referitoare la existența vieții extraterestre și la posibile contacte cu aceasta.

Lansarea filmului, programată pentru iunie 2026, coincide cu informații potrivit cărora președintele Donald Trump ar intenționa să facă publice „dosare guvernamentale legate de viața extraterestră și de contactul cu extraterestrii”. În același timp, unor lideri religioși din Statele Unite li s-a recomandat să își pregătească enoriașii

pentru posibile dezvăluiri despre OZN-uri, care le-ar putea zdruncina credința în Biblie.

Acțiunea filmului se desfășoară într-o perioadă marcată de o criză globală profundă, în care omenirea se află sub amenințarea iminentă a unui posibil război nuclear. În cadrul unei transmisiuni televizate în direct, prezentatoarea de știri Margaret Fairchild se abate de la textul pregătit și face o dezvăluire șocantă: extraterestrii există în realitate, iar guvernele au ascuns acest adevăr timp de multă vreme, mușamalizând informațiile. În mod inexplicabil, ea începe să vorbească în limbi necunoscute, pe care nu le-a învățat niciodată, și manifestă abilități de natură psihică. Pe măsură ce evenimentele evoluează, se conturează explicația că aceste capacități extraordinare își au originea într-o răpire extraterestră petrecută în copilăria ei.

Filmul îl are în prim-plan și pe Daniel Kellner, un matematician de excepție care a lucrat anterior pentru guvern, dar a ales ulterior să își schimbe poziția. Acesta devine avertizor de integritate și scoate la lumină existența unei presupuse agenții guvernamentale numite WARDEX, acuzată că ar fi ascuns dovezi privind existența extraterestrilor. Pe parcursul desfășurării acțiunii, se sugerează că și Kellner ar fi avut o întâlnire directă cu aceste entități. În urma acestei experiențe, el capătă abilități neobișnuite, manifestând o capacitate ieșită din comun de a rezolva cu ușurință probleme matematice și tehnice de o complexitate extremă.

Daniel fură un dosar cu materiale video care conține dovezi despre presupusa vizitare a Pământului de către extraterestri. Acest gest declanșează o urmărire intensă, în care el este vânat de Noah Scanlon, liderul amenințător al organizației WARDEX, hotărât să-l elimine și să distrugă probele înainte ca acestea să devină publice.

Daniel este într-o relație cu Jane, o fostă novice într-o mănăstire romano-catolică. Deși a părăsit viața monahală, ea își păstrează credința și menține o relație apropiată cu maica superioară. Pe măsură ce este implicată în fuga lui Daniel de Noah Scanlon, Jane se întoarce la mănăstire, iar această decizie ridică întrebări profunde despre existența vieții extraterestre și relația dintre credință și existența lui Dumnezeu.

O urmărire are loc, ducând la arestarea lui Daniel și la evadarea sa ulterioară cu ajutorul lui Hugo Wakefield, liderul unui grup de opoziție WARDEX care dorește să facă publice dovezile privind interacțiunea extraterestră cu lumea noastră. Daniel și Margaret se reîntâlnesc apoi și duc fișierele despre

extraterestri la studioul de știri din Dallas, unde aceasta reușește să le difuzeze la televizor. Materialele sunt preluate apoi de canalele de știri din întreaga lume.

Finalul filmului arată cum, pe toate continentele, milioane de oameni urmăresc în direct imaginile șocante cu extraterestrii, incapabili să-și desprindă privirea de la ecrane. Un extraterestru este escortat în studio acesta începe să comunice cu Margaret într-o limbă necunoscută, imposibil de înțeles pentru cei prezenți. Margaret se întoarce lent spre cameră, privește direct către miliardele de telespectatori și rostește un singur cuvânt: „Ascultați.” Filmul se încheie fără să dezvăluie mesajul extraterestrului. Implicația este că extraterestrii sunt binevoitori și doresc să salveze lumea. Așadar, puneți-vă încrederea în „frații din spațiu”

Există viață în spațiu și, dacă da, subminează credința în Dumnezeu?

Aceasta este întrebarea pe care Jane o adresează în mănăstire. Stareța răspunde că oamenii sunt cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu pe Pământ, însă în univers ar putea exista alte făpturi care ne depășesc ca importanță sau capacități. Nu suntem singuri în univers. Există alte forme de viață care ar putea încerca să intre în contact cu noi.

Această idee ridică întrebarea dacă existența extraterestrilor este compatibilă cu relatarea biblică a creației. Deși Biblia nu oferă informații specifice despre existența altor forme de viață în univers, un verset din Isaia afirmă că Dumnezeu a creat Pământul pentru a fi „locuit”

Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie

locuit: „Eu sunt Domnul, și nu este altul! (Isaia 45:18)

Acest lucru nu demonstrează că viața nu există pe alte planete, dar indică puternic faptul că Pământul este unic prin prezența vieții și, în consecință, că nu există extraterestri care să ne viziteze.

Există, de asemenea, argumente științifice care pun la îndoială ideea vizitării Pământului de către ființe din spațiu. Se estimează că în univers există aproximativ 20.000 de miliarde de stele, multe dintre ele având planete în jurul lor. Prin urmare, este logic să presupunem că viața ar putea exista pe unele dintre aceste planete. Proiectul SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence) utilizează cele mai puternice radiotelescoape pentru a căuta semnale de viață inteligentă în univers, însă până în prezent nu a fost descoperit niciun semnal concludent.

Dacă o astfel de formă de viață ar exista într-o galaxie îndepărtată și ar intenționa să ajungă pe Pământ, ar avea nevoie de o tehnologie cu adevărat extraordinară pentru a putea parcurge distanțele uriașe ale universului.

Cea mai apropiată stea față de noi se află la aproximativ 4,3 ani-lumină, adică în jur de 25 de trilioane de mile. Calea Lactee are un diametru de aproximativ 100.000 de ani-lumină, iar cea mai apropiată galaxie de a noastră se găsește la circa 1,5 milioane de ani-lumină distanță.

Chiar și o navă spațială care ar călători cu un milion de mile pe zi ar avea nevoie de aproximativ 70.000 de ani pentru a ajunge la cea mai apropiată stea. Pentru a străbate distanțe mai mari din Calea Lactee sau pentru a ajunge în alte galaxii, ar fi necesari milioane de ani de călătorie.

În aceste condiții, doar o civilizație cu o tehnologie extrem de avansată — capabilă să susțină călătorii de durată enormă, eventual chiar cu ființe care au durate de viață de milioane de ani și nu depind de hrană sau apă — ar putea traversa efectiv universul.

Dacă am da crezare afirmațiilor unor entuziaști ai fenomenelor OZN, astfel de nave nu doar că ar putea realiza aceste călătorii, ci ar face-o și într-un număr considerabil.

O cale de a rezolva această problemă este teoria multiversului. Conform acestei idei, universul, așa cum este perceput de oameni, este doar unul dintre multele universuri care există în realitate. Această idee a fost mult timp un element de bază al science fiction-ului, ceea ce înseamnă că viața extraterestră poate trece dintr-un alt univers în al nostru și, prin urmare, poate interacționa cu Pământul fără a fi nevoie să parcurgă distanțe vaste de spațiu.

Îngeri și demoni

Biblia nu susține teoria multiversului, dar descrie existența unor realități sau „tărâmurii” diferite de lumea noastră, în care pot exista ființe care interacționează uneori cu pământul.

Dumnezeu este prezentat ca existând în ceruri, dincolo de limitele timpului și spațiului nostru, înconjurat de o mulțime de îngeri.

Diavolul, la rândul său, este descris ca aparținând unei alte sfere de existență, tot în afara timpului și spațiului nostru, împreună cu îngerii căzuți — acea treime dintre îngeri care s-au alăturat rebeliunii lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu și au devenit demoni.

Primul verset din Biblie afirmă: „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Cuvântul ebraic pentru „cer”

este *shamayim*, un termen la plural. *Shamayim* este folosit în Scripturi atât pentru universul fizic, oștirea stelelor care „vestește slava lui Dumnezeu” (Psalmul 19:1), cât și pentru tărâmul ceresc în care locuiește Dumnezeu.

În ocazii rare, Dumnezeu le descoperă oamenilor de pe pământ câte ceva din acest tărâm. Exodul 24:9–10 descrie experiența lui Moise și a bătrânilor lui Israel pe Sinai, când „L-au văzut pe Dumnezeu lui Israel... asemenea cerului însuși în limpezimea sa”. În 2 Corinteni 12:2, Pavel vorbește despre un om care a fost răpit până la al treilea cer, unde a avut parte de viziuni și revelații divine. Apocalipsa 4 descrie experiența lui Ioan, care a fost ridicat printr-o ușă deschisă către cer.

Există, de asemenea, o dimensiune, un tărâm în care locuiesc Satana și demonii. Efeseni 6 vorbește despre o astfel de dimensiune, unde „puterile spirituale ale răutății” acționează „în locurile cerești”. Indiferent unde s-ar afla această dimensiune, ea nu corespunde locului în care locuiește Dumnezeu. Isaia 14 descrie modul în care Lucifer a fost alungat din cerul lui Dumnezeu în urma răzvrătirii sale împotriva Creatorului.

În Apocalipsa 12 este descris un conflict cosmic desfășurat în „ceruri”, între Mihail și îngerii lui Dumnezeu, pe de o parte, și diavolul împreună cu îngerii săi, pe de altă parte. Acest eveniment marchează începutul ultimelor etape ale istoriei omenirii, desfășurate pe pământ, înainte de a doua venire a lui Isus Hristos.

La revenirea Sa, Isus vine împreună cu oștile cerești pentru a înfrânge definitiv puterea diavolului și a-l arunca în adânc (Apocalipsa 19–20).

În acest context, Biblia sugerează existența îngerilor și a duhurilor rele care pot acționa în diferite dimensiuni

ale „cerurilor” și pot interacționa cu lumea oamenilor. Îngerii sunt mesageri ai lui Dumnezeu, trimiși uneori pentru a transmite revelații importante. Un exemplu central este întâlnirea dintre Fecioara Maria și îngerul Gabriel, care îi vestește că va rămâne însărcinată prin Duhul Sfânt și va naște pe Mesia (Luca 1:26–37). De asemenea, îngerii apar la mormântul lui Isus în ziua învierii, anunțând femeilor că „El nu este aici; a înviat din morți” (Luca 24:1–7).

Există, de asemenea, demoni — îngeri căzuți care s-au alăturat diavolului în răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu. Cartea lui Chuck Missler, „Alien Encounters”, susține că contactele și relațiile privind aparițiile de extraterestri și OZN-uri pot fi explicate prin manifestările îngerilor căzuți (demonilor). Există persoane în prezent care afirmă că au avut experiențe de contact cu așa-zii extraterestri, descriindu-le în termeni care seamănă cu un contact demonic.

Martorii descriu paralizie, comunicare telepatică, „timp lipsă” și întâlniri cu ființe care transcend legile fizice. Un astfel de martor, Whitley Strieber, scrie: „Am simțit un sentiment cumplit de amenințare, de nedescris. Orice era acolo era monstruos de urât, atât de murdar, întunecat și sinistru. Desigur, erau demoni. Sigur erau.”

În „Disclosure Day”, extraterestrii răpesc două personaje, Margaret și Daniel, când aceștia sunt copii. Aceasta pare a fi o experiență pozitivă, în care sunt înconjurați de animale prietenoase și păsări viu colorate.

Extraterestrii sunt prezentați ca ființe binevoitoare, care doresc să ajute omenirea într-un moment de criză. Ei le oferă copiilor puteri latente, care se vor manifesta pe deplin mai târziu.

Aceste puteri prezintă unele similitudini cu pogorârea Duhului Sfânt consemnată la Cincizecime, când oamenii au vorbit în limbi pe care nu le învățaseră (Faptele Apostolilor 2), au dobândit înțelegere asupra lumii spirituale și au comunicat un adevăr nou, merit să ofere umanității „empatie” și o mai profundă înțelegere reciprocă.

Mesajul este prezentat în termeni religioși ca o nouă revelație, stabilind contactul cu o putere superioară care va permite oamenilor să evolueze către un nivel mai înalt. Filmul se încheie în momentul în care Margaret privește camera și rostește un singur cuvânt: „Ascultați”, adresat lumii care privește. Mesajul nu este doar acela de a asculta comunicarea extraterestrilor, ci și de a ne asculta unii pe alții, de a acționa cu empatie. Extraterestrii ne oferă o ultimă șansă de a construi un viitor plin de speranță, bazat pe pace și iubire, în loc de război și opresiune.

Revelație sau o adevărată iluzie?

Viziunea alternativă este că aceasta reprezintă o înșelăciune, prin care viziunea biblică, creștină despre lume și viață este înlocuită cu una care se aliniază «învățăturilor dracilor» (1Timotei 4:1) și cu amăgirea escatologică a sfârșitului vremurilor a Anticristului, despre care Scriptura profetește că va fi îmbrățișată de cei care resping adevărul Evangheliei.”

Arătarea lui (Anticrist) se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să

creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.
(2 Tesaloniceni 2:9-12)

Această amăgire în masă de la sfârșitul vremurilor este asociată cu venirea lui Antihrist, un mincinos care se dă mare salvator, care va propune „pace și siguranță” unei lumi aflate în pericol de prăbușire. El va instaura tirania finală a sistemului Fiarei, susținută de semne și minunile mincinoase ale lui Satan.

Chuck Missler scrie că adepții ocultismului au asociat o presupusă invazie a extraterestrilor pe Pământ cu un plan de „evacuare a milioanele de oameni care sunt «în afara vibrației cu Mama Pământ»”.

Se afirmă că ființele extraterestre îi vor „ridica” sau „teleporta” pe acești indivizi în sute de nave extraterestre care ar înconjura în prezent Pământul.

În *Bringers of the Dawn*, Barbara Marciniak afirmă că: „dacă ființele umane nu se transformă — dacă nu fac trecerea către un alt nivel al valorilor și nu conștientizează că, fără Pământ, existența lor aici ar fi imposibilă — atunci Pământul, în iubirea sa pentru propria evoluție și inițiere, se va orienta către o frecvență superioară, declanșând un proces de purificare merit să îl readucă la echilibru.”

Se ridică întrebarea: „câți vor pleca?” Un ghid spiritual a prezis că „două miliarde de oameni vor fi îndepărtați simultan în timpul viitoarei purificări” (*Alien Encounters*, p. 191).

Va fi aceasta explicația lui Satana pentru dispariția bruscă a oamenilor din întreaga lume în cadrul răpirii Bisericii?

Invazia Pământului dintr-un alt tărâm

Această intervenție nu va veni din partea OZN-urilor, ci din partea lui Dumnezeu Însuși. Ea va începe cu răpirea Bisericii, când milioane de credincioși vor fi luați în mod brusc și supranatural de pe întregul pământ.

Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.

(1Tesaloniceni 4:16-18)

După acest eveniment, cunoscut sub numele de răpirea bisericii, Isus se va întoarce personal pe pământ, împreună cu toți credincioșii înviați pentru a prelua controlul asupra guvernării pământului, când ***Împărățiile lumii au trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.*** (Apocalipsa 11:15)

Cei care își pun acum încrederea în Isus au înaintea un viitor glorios în Împărăția Sa, atunci când El va curăța

pământul de toată degradarea și răul lăsat de oameni. Apoi, Satana va fi aruncat în adânc, de unde nu va mai putea înșela neamurile (Apocalipsa 20). După aceasta, acest univers va fi mistuit de foc, iar Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou, unde cei răscumparați din toate timpurile vor trăi împreună cu El pentru veșnicie (Apocalipsa 21).

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era... Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21:1-4)

Destinația alternativă este iazul de foc, care arde cu foc și pucioasă. Acesta este numit în Scriptură „moartea a doua”, adică despărțirea veșnică de Dumnezeu. De aceea, alege-L pe Isus Hristos, adevăratul Mesia, pune-ți încrederea în El și primește darul vieții veșnice, pentru ca numele tău să fie scris în ceruri și să ai parte de Împărăția lui Dumnezeu.

CONCLUZIE

Știrile din această revistă arată cum profețiile biblice pentru zilele din urmă se împlinesc în zilele noastre și cât este de apropiată revenirea Domnului Isus Hristos. În lumina acestor realități, cel mai important lucru care trebuie să-l facem este să chemăm numele Domnului, să fim mântuiți, pentru ca să fim pregătiți de întâlnirea cu El.

Doamne, Tată din Ceruri,

Recunosc că sunt un păcătos și am nevoie de iertarea Ta. Cred că Isus este Mesia, a murit în locul meu, și-a dat sângele pe cruce ca plată pentru păcatele mele și a înviat din morți ca să pot primi viață veșnică. Chiar acum vreau să las păcatul și să-L aleg pe Mesia Isus ca Domnul și Mântuitorul meu. De acum vreau să-Ți dedic toată viața mea și te rog să-mi dai Duhul Sfânt care să mă umple cu prezența Lui, să-mi conducă viața și să mă ajute să fie după voia Ta.

Mulțumesc, Tată, că mă iubești.

Te rog în numele Domnului Isus. Amin!

Revista Lumina Ultimelor Zile apare în limbile engleză, franceză, română, ebraică, spaniolă, germană, malayalam, slovenă, rusă. Publicistul și scriitorul Tony Pearce este un cărturar respectat, absolvent al Universității Cambridge, scriitor și pastor evanghelic în Londra. În tinerețe a lucrat cu Richard Wurmbrand printre intelectualii englezi de stânga în demascarea comunismului, arătându-le că adevărata libertate vine numai în urma deciziei de a-L primi pe Domnul Isus ca domn și mântuitor personal. În Biserica în care slujește se regăsesc împreună evrei și musulmani care au devenit creștini.

Tony Pearce a scris cărțile The Omega Code, The Messiah Factor, The House Built on the Sand, 10 Signs of the Last Days, Countdown to Calamity.

În articolele din LUZ sunt analizate evenimentele contemporane în lumina profețiilor biblice. Tot ceea ce se întâmplă acum în istorie a fost proorocit cu mii de ani în urmă.

Blog: Lumina ultimelor zile

<http://luminaultimelorzile>.

Website: <http://www.lightforthelastdays>.

co.uk © 2026, Light for the Last Days